

közötti helyen magasfeszültség keletkezne. Ez az emlék annyira él benne, hogy időnként nem is figyel, mit beszél a néni.

A világ tele van rossz dolgokkal, de a legrosszabb, ha az ember a gyereket bántalmazza. A gyerek ártatlan, maga az ártatlanság – aggódik még mindig Palkó sorsán a néni.

A ház előtt megállt egy autó, s megjelent Helena, a kedves unokatestvér.

– Végre üdvözölhetlek, Hana – tesz le az asztalra egy palack bort. – Nocsak, öntsél!

– Szép tőled, hogy hébe-hóba megjelenesz – örvend a néni. Örül, hogy együtt látja a két unokahúgát. – Merre csellengsz? Ráakadhatnál már valakire, hogy végre megérjek egy lakodalmat! Valahogy gyámoltalanok vagytok mindketten. Mi van veletek? Hisz helyén az eszetek, és ügyesen jár a kezetek! Férfi nélkül nem élet az élet. Hamarosan elmegy az utolsó vonat is!

– A legjobbkor jöttél! Kilódítanál az állomásra? – kérdi Hana.

– Hát már elmégy?

Hana maga sem érti, mi ütött belé. Olyan érzéssel dobálja gönceit a hátizsákba, hogy menekülnie kell. A veszedelem, ami leskelődik rá, nagyon valószínű: ha marad, hamarosan maga bújlik Daniel ágyába. Ismétlődik a régi jelenet, újra ugyanarra a gereblyére lép, s szárnyalás helyett bele a szakadékba, az aljára. Határozottan összehúzza a hátizsák szíját, mintha valakit fojtogatna, elbúcsúzik a nénikéjétől, és az autóban optimistán beszél arról, hogy amikor nemrég a városban járt, bizonyos lehetőséget kínáltak neki, vissza kell hát mennie, addig kell ütni a vasat, amíg forró...

Szerencséje volt, éppen beállt a vonat az állomásra.

(Vércse Miklós fordítása)

Végh Tamás

A csönd dimenziói II.

1. Szél zúzta csönd, póre világ
ág-boga leng; gyertyalobogás
második éve érted, míg egyszer
csak megértem, ha mennem kell,
hogy kezedet újra elérjem.
2. Tegnap csöndek ősz hajadon,
és fehérülő szakállamon; vállalt
éveink köszönnek a mának,
s néhány arc még utánunk fordul...

3. *Kinizsi utca*

Százéves ház a dőlt törzsű,
vén fenyők alatt. Családokat óvtak
egykor az öreg falak; innen jöttél,
és ide jöttem. Még egyszer
látnom kell, míg áll, s a hideg,
magányos, üres szoba csöndje
hozzám majd beszélni kezd,
s elmond nekem mindent, amit
magamban őrzök, akár a csöndet.

4. Foglyul ejt a csönd, s körbetáncol a szél,
s rázza a napot, mint a kisgyerek játékszerét,
s a fák csontkeze közé ejti, hogy elérje
a rojtos felhők szélét.
5. Álomba szülő ősz hajad csöndje,
délutánok fehér magánya, legvégső,
egyetlen, tiszta és igaz, Isten által
kiszemelt pillanat, amely a tiéd mindörökre.

2020-03-11

Granada látképe (Vezekényi Fanni felvétele)